

VYŠTRÍŽEK Z ČASOPISU

Nová Svoboda, Ostrava

26. X. 1965

K dětským představením v Divadle Petra Bezruče

Klasik kontra současnost

Divácký ohlas může při hodnocení divadelního představení sloužit přirozeně jen jako pomocné kritérium i u dětského obecenstva. Ale tady je přece jen směřovatější než u dospělých. Děti se chovají vždy bezprostředněji, bez jakýchkoli zábran. Z tohoto hlediska je zajímavý

Carlo Gozzi: KRÁL JELENEM.
Režie Zđ. Pořival, výprava Mir.
Melena, hudba P. Mendel.

Jde tu o tradiční pohádkové rozložení sil s dobrým králem na jedné a zlým ministrem na druhé straně, s volbou manželky pro vladaře, vzrušujícím ho-

nem na jelena a čarodějným zarákadlem. To všechno je spojeno komickou a všudypřítomnou figurkou Truffaldina a vychytralou Smeraldinou. Režisér v autorových šlépějích udělil hře bystrý běh a napětí, které poutá malé diváky až do šťastného konce. A navíc se hraje na nápadité scéně nového výtvarníka DPB, udělané z pohyblivých křesel, karet a praktikáblů, což chvílemi i s herci funguje jako důmyslný orloj a navazuje atmosféru kouzelné loutkohry. V roli Truffaldina nepostrádá nový člen divadla Ant. Pokorný ani tak temperament a rutinu jako spíš přirozenou lehkost, pro tuto postavu zcela nezbytnou.

Saša Lichý: OSLÍ SERENÁDA.
Režie Frant. Čech, scéna O.
Schindler, hudba P. Mendel.

Nepochybuji o tom, že Lichý důvěrně zná své obecenstvo a umí vysondovat jeho zájmy i mentalitu líp než mnohý pedagog. Nechybí mu k tomu talent ani zkušenost — vždyť Oslí serenáda je už jeho desátou hrou. A přece jí po mém soudu nelze právě tak jako předcházející Janu z parku, označit za autorský úspěch.

V obou těchto hrách opouští Lichý zjevně některé osvědčené postupy a hledá nové, modernější. A právě v tomto hledání, přirozeném a nutném, se dostá-

výsledek »soupeření« dvou her, které v nové sezóně uvedlo ostravské Divadlo Petra Bezruče: Gozziho dvě stě let staré komedie dell' arte a současné novinky Saši Lichého. Mluví překvapivě ve prospěch klasika.

vá až za hranice srozumitelnosti. Dokonce i dospělý divák má co dělat aby se prokousal zdlouhavou expozicí, aby vnikl do spletité osnovy příběhu, aby mu neušly naznačené souvislosti. I Lichý, stejně jako Gozzi, posílá na jeviště svého Truffaldina. Bystrý chlapec Samson Zach vypráví a komentuje deník o nedůslednosti mládí i stáří, o všelijakých těch »oslích serenádách«, předsevzetích a plánech, které načneme a nedokončíme. Jenže zatímco ten Gozziho chlapík je posazen přesně do rámce hry a respektuje své možnosti, aby udržel dětskou pozornost, Samson poněkud klopýtá o dvojí dějovou rovinu i nepřehlednost zápletky.

Výsledek není potěšující: děti jsou s to akceptovat jen vnější fakta — partu, která dře v orchestru, aby se mohla zúčastnit plavby na Lastuře, sympatie mezi Samsonem a Lilly, roztomilého strýce Engelberta s jeho nepovedenou všestranností atd. Báví se však jen asi tak do poloviny a potom jejich soustředěnost zaznamenává znetelny odliv. Nezastaví jej ani porozuhodný výkon Lad. Mrkvičky v hlavní roli, ani občasné zdařilé vtíp, ani atraktivní hudba. Právý smysl hry nenalézá bohužel adresáta. A to je škoda.

JIRÍ NAVRÁTIL